

ста далечъ отъ нея. Изведнажъ тя видѣла една дупка въ една скала, нѣщо като малка пещеря, колкото да влѣзе единъ човѣкъ и бързо пропѣлзѣла вътре. Входътъ на дупката билъ замреженъ съ паяжина. Като влѣзла, тя я скжсала, но усърдниятъ паякъ започналъ бързо да се движи по нея и за много кратко време наново я изплелъ гжсто и здраво. Задъ тая нѣжна завеса принцеса Зорница седѣла притисната въ земята и треперѣла. Наскоро се зачули виковетѣ и тежките стѣпки на разбойниците. Тѣ приближили до пещерата и се спрѣли.

— „Да не се е скрила въ тая дупка“? казалъ единъ отъ тѣхъ и се навелъ да влѣзе, но въ сжщия мигъ видѣлъ здравата, като че ли непобутната отъ години паяжина на входа и казалъ на другаритѣ си: „Тукъ никой не е влизалъ, иначе тая паяжина би била разкжсана“.

— „Вѣрно“, казали другитѣ разбойници и отминали нататѣкъ. Принцеса Зорница си радостно въздъхнала. Следъ като почакала да се отдалечатъ разбойниците, тя се измъкнала изъ пещерята. И този пжтъ паяжината се разкжсала и паяка, който висѣлъ на нея, се закачилъ на скжсаната мантия на принцесата. Тя го видѣла, спомнила си какъ той изплелъ здравата паяжина и какъ съ това спасилъ живота ѝ. До тогава тя се гнусѣла отъ паяцитѣ, но въ този моментъ зарадвана и щастлива, тя безъ да мисли много взела паяка-спасителъ въ малката си бѣла ржка и отъ благодарностъ го цѣлунала.

Изведнажъ нѣщо блѣснало предъ погледа ѝ. Тя се обърнала и трепнала въ почуда. Предъ нея се изправилъ единъ младъ, хубавъ принцъ, облеченъ въ пурпуръ и злато. Това билъ принца, когото магьосника-царь превърналъ въ паякъ. Когато го превръщалъ той казалъ: „Само когато нѣкоя хубава принцеса те целуне, ще се превърнешъ отново на принцъ“.